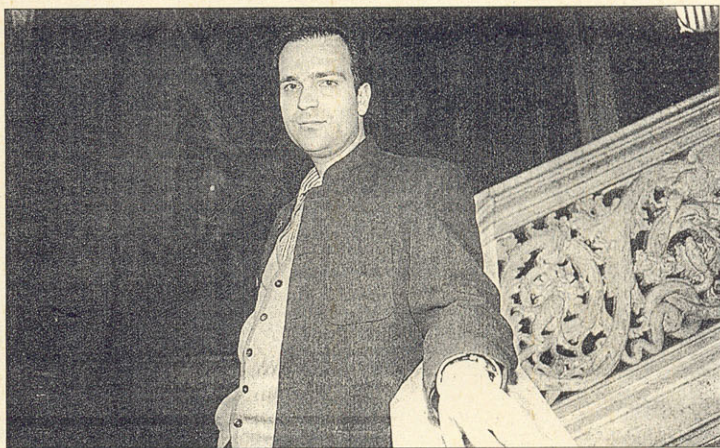

◆ Literatura

Jordi Mata.

Foto: JORDI ROVIRALTA

«Si no publiques a Barcelona és com si no existissis literàriament parlant»

M. RODRÍGUEZ. Barcelona.

Hitler és a punt d'enlairar Txecoslovàquia però encara té temps d'encarregar una operació per segrestar l'actriu alemanya Marlene Dietrich per convertir-la en la cara del règim. L'argument del darrer premi Sant Jordi, *El misteri de Berlín*, se situa entre el glamour del Hollywood dels anys trenta i les clavegueres del nazisme. Personatges reals i ficticis prenen cos a la manipulació que fa la política de les manifestacions artístiques.

—En aquest sentit la història ha canviat molt poc, però a mi m'interessava que no hi hagués cap dubte: allò era el III Reich i no estaven per bromes. O estaves amb ells o estaves contra ells —afirma Jordi Mata.

—Però, encara continua vigent aquesta manipulació?

—Sí, tornen a treure el nas tots aquests moviments d'ultradreta a Europa. Només hem de veure l'akelarre celebrat a Estrasburg o les morts de ciutadans turcs a Alemanya. I tot i que pugui resultar òbvia la manipulació de l'art per part del poder, precisament aquesta obvietat cal recordar-la, perquè, a vegades, el més evident és el que no

Entrevista a Jordi Mata, guanyador del darrer premi Sant Jordi de novel·la amb «El misteri de Berlín»

podem veure.

—El llibre s'erigeix com un autèntic homenatge als 100 anys d'història del cinema.

—En aquest segle, el cinema ha estat l'art per excel·lència, juntament amb el còmic. I a mi m'influeix la cultura audiovisual a l'hora d'escriure, fins al punt que alguns diuen que el llibre és tant

✓ Parlam molt de Països Catalans quan ens convé. Però on està l'atenció del Principat cap a tot allò que es fa al País Valencià o a les Illes Balears? Estic cansat de denunciar això. Deman una mica d'atenció, perquè si no els catalans ens quedarem sols i llavors estarem perduts.

una novel·la com una pel·lícula. En certa manera, hi havia la voluntat que fos com una pel·lícula dels anys trenta.

—Per què tria Marlene Dietrich com a protagonista?

—Marlene va morir el 1992, quan jo em començava a plantejar el llibre. Quan veiem la seva cara ràpidament la identifiquem amb l'època dels grans

estudis, quan el cinema induïa al somni. A això, hem d'afegir que Marlene Dietrich era l'opositora més popular al règim nazi. Veient-la fa la impressió que els déus havien baixat a la terra.

—Quan es va conèixer el vostre nom com a guanyador del Sant Jordi es varen sentir comentaris dient que no éreu prou conegut a la literatura.

—Aquí alguns pensaven que el Sant Jordi era una mena de propietat privada de segons quines castes. I de cop i volta ha aparegut un autor que no pertany a cap grup, no coneix ningú i que, simplement s'ha limitat a treballar a casa seva.

—Després de 10 anys d'ofici i set novel·les

publicades no teniu la impressió que és ara quan naixeu com a escriptor?

—El premi només em confirma que he d'anar a més, per respecte a mi mateix i als lectors. En aquest sentit, evidentment el Sant Jordi és un punt i apart i un naixement dins del naixement.

—No és fins ara que el gran públic us coneix.

—Aquesta és la primera novel·la que em publiquen a Barcelona. Si no hi publicues és com si no existissis. Parlam molt dels Països Catalans quan ens convé. Però on està l'atenció del Principat cap a tot allò que es fa al País Valencià o a les Illes Balears? Deman una mica d'atenció perquè si no els catalans ens quedarem sols. Llavors sí que estarem perduts.

—En aquesta edició del premi Sant Jordi el jurat va optar per premiar dues novel·les que barrejaven la ficció i la realitat. Potser hi ha alguna cosa que ha de canviar?

—Si voleu ser una literatura i una cultura normals hem d'assumir que podem parlar i escriure de tot. Potser hi ha públic que no llegeix en català perquè no troba obres que l'interessin.